

Als de eerste gloed verdooft

door G. J. PEELEN

DE tram zal pas over tien minuten vertrekken van z'n eindpunt, maar loopt reeds aardig vol.

't Is Zaterdagmiddag.

Dan gaan de arbeidersvrouwen met het pas ontvangen weekloon naar stad, hun inkoop doen, en de mannen, hun vrijen middag genietend, slungelen mee, hun biertje drinkend, terwijl de vrouwen koopen.

Deze komen nu terug. — de vrouwen vol pakjes en doozen, de mannen de witte sloop met spek en vet over den schouder. — en vul-len den wagen met schreeuwerig gepraat van de eene bank naar de andere, in 't donkere, sappige dialect.

Na dagen van troosteloze gure regens, schijnt voor 't eerst weer de zon, die bonte tafreeltjes weerspiegelt op de tramruiten: Links leeft het haventje van de kano's en roeiboortjes, die schriel tusschen de statige woonschuiten doorglippen.

Rechts, voor het groote hotel, komt een auto vol gasten aan: de portier glimmend, goud gegalonneerd houdt met een buiging de draaideur geopend — kruiers sjouwen kof-fers aan. — Daartusschen door slentert een groote bierwagen, door twee plompe Bel-gische paarden getrokken de keien over dat de ruiten rinkelen. —

Het gele stadstrammetje glijdt vroolijk bel-tink-tinkend, de bocht om, gil-knerpend over de rails. —

En alles is vol leven en kleur, en beweging.

* * *

'k Krijg gezelschap tegenover me:

Een frisch jong vrouwtje, dat, vol trots tot hem opziend, tegen haar man verder babbelt. Hij, klaarblijkelijk voor herhalingsoefeningen onder de wapenen, is in uniform; 't grauwe jasje, veel en veel te klein geworden, spant om

z'n lijf, de haken van z'n kraag kunnen niet meer dicht; onhandig geworden putters geven z'n beenen wanstaltige vormen; z'n veldmuts staat als een papieren kermis petje midden op z'n hoofd. —

Wrevelig beknaauwt hij z'n sigaar, terwijl z'n vrouwtje zichtbaar blij, hem uitvraagt:

„Wat dach je wel, toe de kurperaol je kwam roepte, en je mijn daor veur 't hek zag staon?”

„Dat ha je niet gedoch, hè, da 'k je nou heelemaal uut Rhenen in Aorem op zou komme haole, hè; net as toe we nog verloof ware!” Haar oogen stralen. Hij blijft verveeld en stug uit 't raam zien.

„Toe Jan, zeg dan es wat, vin je 't niet plezierig?” en haar warme oogen smeeken een lief antwoord. —

Hij zegt alleen, kort: „Och, ik bin Woensdag toch pas weggegaon!”

„Ja, maor 't zoo toch veul gezelliger, zoos vanaovend en morrege de heele dag, zoo'n gansche Zondag alleen, in zoo'n naore kantine?”

„'k Had toch volgende week kunnen komme, as 't vier en twintig uurs-verlof was. Da was toch vroeg genog gewees!”

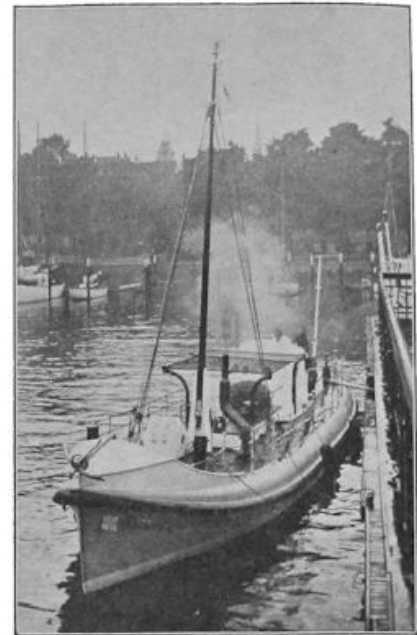
Het zacht gezichtje van de vrouw betreft, ze worstelt met haar tranen en teleurstelling. Gedwee zoekt ze de schuld bij zichzelf:

„Hij vindt het misschien kinderachtig van me, denkt ze, en ze doet een poging om zich een flinke houding te geven, maar ik voel hoe ze jekt als ze zegt:

„Ja, daor hei je geliek in. — Je bin ok pas een paar dage weg. — En dan mar veur zeuventien dage, w's.

En ik heb 't goed, ik bin bijna den heelen dag bij m'n ouwers. —

Ik zou ok wel nie gekomme zijn, want 't kôs toch ok mar weer, maar de buurvrouw,

De nieuwe motorreddingsboot „Jan Lels” maakte vorige week een proefvaart op den Nieuwen Waterweg bij Rotterdam.

zie je, die hebbe zoo'n meelje met me.”

Ze praat maar door, vlugger, scheller, om 't zelf bijna ook te gaan gelooven, met steeds sterker argumenten:

„Buurvrouw die zee vanmorrege: gasje vanmiddag je man niet affhaole in Aorem?; ik zeg: die zal nou toch wel niet overkomme, nou derekt al; Noul zee ze, da dee ik vas.

Ik zeg: mar da kos me'n een gulden tram-geld! mar toe zeit ze: as ge dà nog nie veur je man over heb. —

Nou, enne, daor ha ze toch geliek in, is nie? en..... 't zou de eerste Zondag in onze trouwdag zin, dawe niet bij mekaor binne. En ik kos de kleine Wimmie zoo goed bij moeder brenge vanmiddag.....”

Heel langzaam zie ik een traan, dien ze krampachtig probeert terug te dringen, ver-raderlijk aangroeien.

Maar ze beheerscht zich, en veert hoopvol weer op: „zeg, je vin 'et toch niet akelig da 'k Wimmie niet meegebroch heb?”

„Och, wel nee, die za 'k vanavond toch nog genoeg kunne zien!

Nou ha 'k nog wel afgesproke, vanavond een kaartje te legge mē m'n kamerasjen in de kantine —”

De traan rolt op haar mantel..... Aan de overzijde van het gangpad zit een jong paar, dat bij de vorige halte binnen ge-komen is.

Zij ziet hem zonnig aan en vraagt: „Wat lief van je om me af te halen, hoe wist je dat ik deze halte op zou stappen?” en hij, blij en voldaan: „dat kon ik toch wel raden, en ik wist dat je 't leuk zou vinden!” Hun woorden gaan over in zacht gefluister en hun oogen lachen, lachen zon en jeugd.....

Ik zie dat de vrouw tegenover mij ook naar hen kijkt —, met een blik vol heimwee, naar wat haar verloren ging —.

Zóó had ze 't ook gehad. Zóó was hij ook geweest. Ze zucht en vecht met haar tranen....., tevergeefs.

Hij ziet het, en moppert: „flauwe kul, da gegrien!”

Groote historische quadrille van 1830, uitgevoerd door de bereden politie te Amsterdam en leden van de landelijke Rijvereening, op het jaarlijksche concours-hippique te Hooftdorp.